

Arrest

nr. 312 480 van 4 september 2024
in de zaak RvV X/ XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Afghanistan, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 28 september 2023, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, namelijk zijn persoonlijke problemen met de taliban en de verdwijning van zijn vader. Verzoeker haalt evenmin concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa negatief zou worden gepercipieerd en in die zin riskeert vervolgd te worden. Voorts toonde verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Ook kan er niet worden afgeleid dat er in Afghanistan actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Tot slot noopte de situatie in zijn regio van herkomst, de provincie Nangarhar, voor verzoeker tot slot niet tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in het arrest nr. 289 538 van 30 mei 2023.

In zijn huidig volgend verzoek verklaart verzoeker dat hij 'bepaalde leugenachtige verklaringen' heeft afgelegd tijdens zijn eerste beschermingsverzoek, hoewel hij zich niet precies kan herinneren waarover hij exact gelogen heeft. Verzoeker verklaart dat hij vorige keer niet verteld heeft dat zijn (half)broer Jamil voor het Afghaanse nationale leger gewerkt heeft, net als het feit dat verzoeker en zijn (stief)vader na een militaire operatie van de overheid in het dorp beschuldigd werden door de taliban van spionage omwille van het profiel van zijn broer. Verder verklaart verzoeker dat hij tijdens zijn vorig verzoek ook niet verteld heeft dat zijn (stief)vader omwille van deze beschuldigingen gedood werd door de taliban én dat de dorpelingen om diezelfde reden hun familie viseerden. Tegelijkertijd stelt verzoeker dat hij niets wenst te wijzigen aan zijn vorige verklaringen.

Ter staving van dit verzoek legt verzoeker volgende documenten voor: de taskara van zijn stiefvader en van zijn biologische vader, werkdocumenten en –foto's van zijn broer Jamil en een briefomslag.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig beschermingsverzoek heeft uiteengezet. Wat betreft verzoekers verklaringen die geen verband houden met zijn vorig verzoek, namelijk over zijn (half)broer Jamil die bij het Afghaanse leger werkzaam was en over de problemen die verzoeker en zijn (stief)vader zouden hebben gekend met de taliban én de dorpelingen, merkt de commissaris-generaal op dat het erg ongeloofwaardig overkomt dat verzoeker de eigenlijke, ernstige en concrete redenen van de vlucht uit zijn land van herkomst zou verzwijgen. Ook de documenten die verzoeker in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek voorlegt, kunnen geen ander licht werpen op de bevindingen in de bestreden beslissing daar zij onvoldoende bewijswaarde hebben om de ongeloofwaardigheid van zijn nieuwe verklaringen teniet te doen.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij komt in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal de waarheidsgetrouwe verklaringen die hij ondersteunt met documenten, compleet links laat liggen. De Raad stelt vast dat verzoeker zich evenwel beperkt tot een vaag betoog en in zijn verzoekschrift nalaat om te verduidelijken op welke manier de commissaris-generaal foutief zou hebben geoordeeld alsook geheel nalaat in concreto aan te duiden welke specifieke feiten of elementen niet in de analyse van de commissaris-generaal werden betrokken. In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal weldegelijk een onderzoek gevoerd naar de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte elementen, zoals blijkt uit de vaststellingen in bestreden beslissing. Er wordt niet betwist dat verzoeker nieuwe documenten heeft voorgelegd in het kader van huidig beschermingsverzoek; evenwel blijkt

niet dat deze stukken de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Waar verzoeker meent dat hij reeds uit de doeken heeft gedaan waarom hij deze elementen niet eerder aanhaalde, benadrukt de Raad dat het opvolgen van 'slecht advies' geenszins een afdoende verschoning vormt voor het niet-nakomen van de op hem rustende medewerkingsplicht. In de bestreden beslissing wordt terdege opgemerkt dat de machtsovername reeds had plaatsgevonden voor verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, waardoor het niet aannemelijk is dat verzoeker het werk van zijn broer voor het Afghaanse leger zou verzwijgen, en dat verzoeker ook naliel hierover te vertellen in de beroepsprocedure toen bleek dat zijn eerdere asielrelaas door het CGVS ongeloofwaardig werd bevonden.

Over de documenten die verzoeker in huidig beschermingsverzoek neerlegt om zijn nieuwe verklaringen te staven, wordt in de bestreden beslissing terdege het volgende opgemerkt: (i) In Afghanistan heerst een hoge graad van corruptie en allerhande documenten kunnen tegen betaling verkregen worden; (ii) Aan privé-foto's kan geen bewijswaarde toegekend worden daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld; en (iii) Er kan niet met zekerheid bevestigd worden of de personen op de foto's of de taskara's wel degelijk de personen zijn van wie verzoeker zegt dat zij het zijn, namelijk zijn (half)broer en zijn (stief)vader. De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de aandacht vestigt op zijn verblijf van bijna drie jaar in België, het gegeven dat hij volledig geïntegreerd is en dat hij enkel nog Westerse waarden deelt, waardoor hij vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban als verwesterd te worden beschouwd, heeft de Raad in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek reeds een analyse gemaakt. Uit de geactualiseerde landeninformatie die de verwerende partij heeft overgemaakt in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, waaronder de meest recente EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023 en de COI Focus Afghanistan 'Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban' van december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop de in het verleden gedane analyse omtrent verzoekers vermeende verwestering is gebaseerd, nog steeds actueel en correct zijn. Ook heden blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenmin blijkt dat elke Afghaan als gevolg van zijn verblijf in Europa verwesterd zal zijn, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Bijgevolg dringt een individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden zich nog steeds op.

In het arrest nr. 289 538 van 30 mei 2023 oordeelde de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt geen sterke voeling meer te hebben met zijn land van herkomst en hij niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij nog contact heeft gehad met zijn familie. Hij bracht geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij daadwerkelijk verwesterd is of dat hij als dusdanig zou kunnen gepercipieerd worden in geval van terugkeer.

De Raad wijst er op dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die hier een ander licht op werpen. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België en Europa op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. De loutere bewering dat hij slechts beperkt contact heeft met zijn familie in Afghanistan doet hier niet anders over denken. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

In zoverre verzoeker verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert, stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn theoretisch betoog niet in concreto aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden blijken in casu geen nieuwe elementen die een ander licht werpen op de beoordeling dat verzoeker niet aannemelijk maak dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een verblijf in en terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering. Aldus blijft de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad omtrent verzoekers vluchtrelaas, nog steeds gehandhaafd.

7. Het motief in de bestreden beslissing dat verband houdt met de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie wordt niet betwist en blijft dus gehandhaafd.

8. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelde de Raad in het kader van zijn vorig verzoek in het arrest nr. 289 538 van 30 mei 2023 dat het geweld in de provincie Nangarhar geen hoog niveau bereikt waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie, waaronder de geactualiseerde landeninformatie aangebracht door de verwerende partij, met name de EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund.

Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in zijn hoofde zouden verhogen. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen.

9. In de mate dat verzoeker het artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 juni 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1626 legt de eed af en tolkt Pashtou

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

Adv VzP is het niet eens met de analyse van de Raad en legt een AN neer met update van de veiligheidssituatie en bijkomende elementen van verwestering en beklemtoont ook het nieuw EUAA rapport van februari 2024 inzake de rekrutering, een van de elementen op basis waarvan VzP haar 1ste VIB werd geweigerd. Intussen blijkt dat ook na de machtsovername er sprake is van gedwongen rekrutering. Dit vormt een bewijs dat de info waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing niet 100% accuraat is. Ze stelt dat VzP op 16-jarige leeftijd in België is aangekomen, dit is ook de leeftijd waarop gerekruteerd wordt. Bovendien heeft VzP een aantal bijkomende elementen bezorgd welke niet aan bod gekomen zijn bij de 1ste VIB, zoals inzake zijn halfbroer, van wie hij ook een foto heeft toegevoegd. Ondanks dit allemaal vond de CGVS het niet nodig om VzP opnieuw uit te nodigen voor een verhoor, dit had moeten gebeuren ook omdat verzoeker intussen meerderjarig is, waaruit kan afgeleid worden dat er sprake is van een onzorgvuldige beoordeling. Een andere analyse dan deze van het CGVS dient zich aan gezien de huidige situatie zoals beschreven in de neergelegde update van april '24, gebaseerd is op info tot eind jan. '24 van het EUAA. Daarbij is dus nog geen rekening gehouden met nota's van HRW van maart '24 noch met de UNAMA-note van maart 2024 noch met de bijkomende analyses zoals vb. van DIPLOMAT. Ze stelt duidelijk dat de laatste nota van het CGVS hierdoor niet up to date is. Waar het EUAA eerder info verzamelt en onderzoekt, en bijgevolg de vraag rijst naar de onpartijdigheid gezien ze veel dichter staan bij een onder druk staand Europees asielsysteem, werken UNAMA en HRW op het terrein met o.a. bevraging bij de jongeren waardoor ze er veel dichter bij staan, dus hun info is directer ingewonnen en accurater. In mei '24 blijkt het onderzoek (EUAA) veel minder ver te staan, wat op zich een probleem vormt inzake de verwestering i.c. van deze VzP: ze kunnen nergens terecht cf. nota HRW inzake jongeren in Afghanistan. Daaruit blijkt dat de jongeren onder invloed staan van de taliban, er geen hulp krijgen voor hun onbehandelde psychische problemen, zeker nu de “zachte” overgang, zoals de taliban zich aanvankelijk gedroegen, intussen voorbij is en er o.m. sprake is van lijfstraffen, ook op school. Terugkeerders, en zeker i.c. waarbij van duidelijke verwestering sprake is (zoals verzoeker), komen meteen in de “harde” taliban-wereld terecht. De interpretatie van het CGVS en de Raad dat het wel zal loslopen, kan niet langer gevolgd worden, zeker nu ook uit de laatste nota van UNAMA blijkt dat er zo'n 70.000 extra jobs gecreëerd zijn om bij checkpoints overal te lande meer dan ooit te gaan controleren en ook blijkt dat zodoende de kans op opsluiting zonder contact met de buitenwereld of een advocaat gedurende min. een maand de regel geworden is. Bovendien is er geen sprake meer van contacten met westerse landen zodat er geen sprake is van genormaliseerde contacten met het buitenland, enkel met buurlanden. Democratie is veraf. Bij terugkeer na een medische verzorging uit de Verenigde Arabische Emiraten is er geen probleem maar terugkeren na een afgewezen VIB in België past helemaal niet in het kraam van de taliban. Bij de checkpoints zal naar de reden van afwezigheid en terugkeer gevraagd worden. Kortom een nieuw onderzoek is gerechtvaardigd, ja zelfs de onmiddellijke erkenning. VzP zelf spreekt Frans en vraagt de erkenning, zij voelt zich bedreigd door zowel de taliban als haar gemeenschap. Ze verblijft al heel lang in België en heeft de gewoontes hier geleerd.”

5. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 9 april 2024.

5.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht het volgende uiteenzet en benadrukt: *“In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw persoonlijke problemen met de taliban en de verdwijning van uw vader. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV. U diende geen cassatieberoep in.*

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.”

De Raad benadrukt dat verzoeker onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissing) in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. Gelet op het feit dat het beroep tegen de beslissing in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat verzoeker hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan en stelt niets te willen wijzigen aan zijn vorige verklaringen, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze evenmin van aard afbreuk te kunnen doen aan de gedane vaststellingen.

Waar verzoeker ter zitting verwijst naar een nieuw verslag over gedwongen rekrutering door de taliban en dit neerlegt, en naar het UNAMA-rapport van 2024 waarnaar ook verwezen wordt in de aanvullende nota neergelegd ter zitting, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee de geloofwaardigheid van zijn gedwongen rekrutering wil aantonen. Dit element werd echter ongeloofwaardig bevonden in het kader van zijn eerste verzoek en zoals hierboven gesteld kan verzoeker zijn volgend verzoek niet aanwenden als beroep tegen een eerdere beslissing. Daarbij komt dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek uitdrukkelijk heeft aangegeven dat hij tijdens zijn eerste verzoek bepaalde leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, hoewel hij zich niet precies kon herinneren waarover hij gelogen had. Tijdens zijn volgend verzoek verklaarde hij ook door de taliban beschuldigd te zijn geweest van spionage, wat niet strookt met de verklaringen uit zijn eerste verzoek waarbij de taliban hem wensten te rekruteren en daarvoor bij hem op bezoek kwamen in het kapsalon van zijn vader en daarna bij hem thuis. Verzoekers verwijzing naar recente rapporten over gedwongen rekrutering kunnen dus geen nieuw licht werpen op verzoekers verklaringen.

Zoals in de beschikking wordt aangegeven, stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat in voorliggend geval geen nieuwe elementen of feiten in het dossier van verzoeker voorhanden zijn. Waar verzoeker ter terechtzitting betoogt dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht, wijst de Raad erop dat in de beschikking het volgende wordt overwogen:

“Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal de waarheidsgetrouwe verklaringen die hij ondersteunt met documenten, compleet links laat liggen. De Raad stelt vast dat verzoeker zich evenwel beperkt tot een vaag betoog en in zijn verzoekschrift nalaat om te verduidelijken op welke manier de commissaris-generaal foutief zou hebben geoordeeld alsook geheel nalaat in concreto aan te duiden welke specifieke feiten of elementen niet in de analyse van de commissaris-generaal werden betrokken. In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal weldegelijk een onderzoek gevoerd naar de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte elementen, zoals blijkt uit de vaststellingen in bestreden beslissing. Er wordt niet betwist dat verzoeker nieuwe documenten heeft voorgelegd in het kader van huidig beschermingsverzoek; evenwel blijkt niet dat deze stukken de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Waar verzoeker meent dat hij reeds uit de doeken heeft gedaan waarom hij deze elementen niet eerder aanhaalde, benadrukt de Raad dat het opvolgen van ‘slecht advies’ geenszins een afdoende verschoning vormt voor het niet-nakomen van de op hem rustende medewerkingsplicht. In de bestreden beslissing wordt terdege opgemerkt dat de machtsovername reeds had plaatsgevonden voor verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, waardoor het niet aannemelijk is dat verzoeker het werk van zijn broer voor het Afghaanse leger zou verzwijgen, en dat verzoeker ook naliet hierover te vertellen in de beroepsprocedure toen bleek dat zijn eerdere asielrelaas door het CGVS ongeloofwaardig werd bevonden.

Over de documenten die verzoeker in huidig beschermingsverzoek neerlegt om zijn nieuwe verklaringen te staven, wordt in de bestreden beslissing terdege het volgende opgemerkt: (i) In Afghanistan heerst een hoge graad van corruptie en allerhande documenten kunnen tegen betaling verkregen worden; (ii) Aan privé-foto's kan geen bewijswaarde toegekend worden daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld; en (iii) Er kan niet met zekerheid bevestigd worden of de personen op de foto's of de taskara's wel degelijk de personen zijn van wie verzoeker zegt dat zij het zijn, namelijk zijn (half)broer en zijn (stief)vader. De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.”

Verzoeker slaagt er dan ook niet in hier een ander licht op te werpen, laat staan hier afbreuk aan te doen. Hij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5.2. Dit is tevens het geval waar hij aanvoert dat hij ook verwesterd is. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn lange afwezigheid aldaar en zijn jarenlange verblijf in Europa (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoeker voegt bij de aanvullende nota neergelegd ter zitting vijf getuigenverklaringen neer van Belgen die verklaren dat ze verzoeker kennen, dat hij in het centrum in Morlanwelz woont en dat hij vriendelijk is en respectvol. Hiermee doet hij echter geen afbreuk aan volgende vaststelling in de beschikking: *“Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België en Europa op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. De loutere bewering dat hij slechts beperkt contact heeft met zijn familie in Afghanistan doet hier niet anders over denken.*

Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. De Raad besluit dat verzoeker bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen valabele elementen bijbrengt die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5.3. Waar verzoeker onder verwijzing naar zijn aanvullende nota een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aankaart, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Vooreerst heeft de verwerende partij de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: "Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming". Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers beschermingsverzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in zijn land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie.

5.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme

status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupatie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Zoals hoger reeds aangehaald wordt niet betwist dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een ernstige humanitaire crisis. De door verzoeker geciteerde nieuwsberichten en passage uit landeninformatie liggen in dezelfde lijn als de hierboven geciteerde bronnen en bevestigen dat de humanitaire en economische situatie prangend is en dat natuurrampen de situatie nog hebben verslechterd, maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt gevisieerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voldoen.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota naar het UNAMA "Report on Afghanistan" van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de checkpoints worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende zijn verwijzingen naar artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker in concreto aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is in casu niet het geval.

Zo verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het aangehaald arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Uit de informatie die verzoeker neerlegt bij de aanvullende nota kan het tegendeel niet blijken. Waar verzoeker bovendien informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de gezondheidszorg in Afghanistan erop achteruit gaat, dient opgemerkt te worden dat verzoeker op generlei wijze aantoont dat hij op heden met medische problemen kampt. Hij toont verder ook niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gevangen genomen zou worden, waardoor de verwijzing naar informatie omtrent de detentieomstandigheden in de gevangnissen van Afghanistan niet dienstig is.

5.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker citeert in de aanvullende nota uit nieuwsberichten en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in zijn regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Nangarhar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat zij louter omwille van haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET